

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobkyně **B. R.**, bytem T., S., zastoupené JUDr. Kateřinou Radostovou, advokátkou se sídlem Břehová 208/8, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Městskému úřadu ve Slaném**, se sídlem Velvarská 136, 274 01 Slaný, za účasti M. Š., bytem T., S., a M. Č., bytem J., P., společně zastoupených JUDr. Janou Burleovou, advokátkou se sídlem B. Václavka 923, 274 01 Slaný, o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného ze dne 24. 10. 2012, sp. zn. 8733/2012/SÚ/Ho, čj. 39509/2012/SÚ,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í

Žalobkyně žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 28. 12. 2012 žádá, aby soud prohlásil shora označený souhlas žalovaného s provedením ohlášené stavby (dále jen „napadený souhlas“) za nezákonný a přikázal žalovanému, aby jej zrušil. Napadeným souhlasem žalovaný reagoval na ohlášení stavby zástěn ve dvoře domu v T., podané dne 5. 10. 2012 osobami zúčastněnými na řízení. Podstatou stavby jsou demontovatelné zástěny umístěné před okenními otvory domu ve vlastnictví žalobkyně ve vzdálenosti 5 cm od stěny.

Žalobkyně uvedla, že souhlas vydaný žalovaným je nezákonný, neboť žalobkyně jako sousedka stavebníků se stavbou nevyslovila souhlas, jenž je povinnou náležitostí pro vydání takového souhlasu podle § 105 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Zmíněnou stavbou přitom došlo k úplnému stínění obytných místností v objektu žalobkyně.

Žalovaný ve svém vyjádření a v jeho doplnění uvedl, že správní orgán na základě podnětu žalobkyně zahájil ve věci přezkumné řízení, v němž dne 12. 3. 2013 pod č. j. 13731/2013/SÚ rozhodl o zrušení napadeného souhlasu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 3. 2013. Proto navrhl žalobu zamítnout.

Žalobkyně v podané replice uvedla, že žalovaná dne 3. 4. 2013 žalobkyni sdělila, že stavba napadená žalobou není stavbou, čímž popřela celý svůj dosavadní úřední postup a negovala důvody svého vyjádření, jež bylo zasláno soudu. Proto žádá, aby bylo žalobě vyhověno.

Osoby zúčastněné na řízení uvedly, že žalobkyně dlouhodobě imisí pohledem z nebytových prostor narušuje jejich soukromí a proto došlo ke zřízení zástěn. Osoby zúčastněné na řízení souhlasí s názorem stavebního úřadu, že se nejedná o stavbu a navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Ze správního spisu k ohlášení stavby zástěny soud zjistil, že osoby zúčastněné na řízení podaly dne 5. 10. 2012 ohlášku, v níž ohlásily provedení stavby s předpokládaným termínem realizace v říjnu 2012. Mělo jít o jednoduchou zástěnu, vybudovanou na st. p. v k. ú. T. v bezprostřední blízkosti objektu č. domu č. p. v T. postaveném na st. p. , jejímž účelem je zamezení vstupu a pohledu na pozemek – st. p. v k. ú. T. tvořící dvorní prostranství domu č. p. 7 v T. Technicky půjde o umístění jednoduchých dřevěných dvířek o rozměrech 128 cm šířka x 250 cm výška a jednoduchou mříž v rámu o rozměrech 200 cm šířka x 300 cm výška, které budou umístěny před stavební otvory objektu č. 3 v T. Obě zástěny budou ukotveny do pozemku st. p. tak, aby v případě potřeby – za účelem stavebních úprav objektu č. 3 domu č. p. 6 (výměny oken, dveří, opravy fasády apod.) – byly na dobu nezbytně nutnou jednoduše odstranitelné. Stavba bude provedena svépomocí a nebude použit sousední pozemek ani stavba. Současně v ohlášce osoby zúčastněné na řízení upozorňovaly na to, že soused při opravě fasády objektu č. 3 domu č. p. 6 zesílil omítku o 4 až 4,5 cm a v dolní části soklu o 5 až 5,5 cm po celé délce budovy, čímž měl zastavět jejich pozemek. K ohlášce nebyly připojeny žádné listiny ani na ní nebyl podpis žalobkyně potvrzující skutečnost, že byla o navrhované stavbě informována.

Dne 24. 10. 2012 byl bez dalšího vydán napadený souhlas, jenž byl zasílán na vědomí i žalobkyni.

Ze správního spisu k přezkumnému řízení podle § 156 odst. 2 správního řádu soud zjistil, že podáním ze 7. 12. 2012 žalobkyně z důvodů shodných jako v podané žalobě učinila podnět k zahájení přezkumného řízení ve vztahu k napadenému souhlasu. Současně žalovanému zaslala na vědomí dopis směřovaný osobám zúčastněným na řízení, v němž mj. uváděla, že v oknech před kterými jsou postavené zástěny, byly nalepeny neprůhledné folie, které však propouští dostatek slunečního světla. Zároveň byly v oknech nainstalovány mříže, aby byl znemožněn jakýkoliv průchod touto cestou mezi nemovitostmi. Instalaci zástěn tak považuje za zcela zbytečnou.

Podle fotografií přiložených k protokolu o kontrolní prohlídce provedené dne 28. 12. 2012 je těsně před okenními otvory umístěno vlevo dvevní křídlo s dřevěným zamřížováním v místě okna uchycené do ocelového rámu a vpravo železná mříž. Nohy mříže jsou uchyceny kovovými šrouby do (pravděpodobně betonového) chodníku podél zdi

sousední budovy. Ocelový rám, v němž je osazeno dveřní křídlo, je přivařen k ocelovým trnům zaraženým do chodníku podél zdi.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2013, sp. zn. 11236/2012/SÚ/Ho, č. j. 13731/2013/SÚ, byl napadený souhlas ke dni právní moci rozhodnutí zrušen z důvodu jeho rozporu s právními předpisy. Toto rozhodnutí podle připojené doložky nabylo právní moci dne 29. 3. 2013 (podle připojených doručenek však až 30. 3. 2013, když 29. 3. 2013 byl posledním dnem pro podání odvolání ze strany žalobkyně). Rozhodnutí se zakládá na argumentaci, že zástěny, pokud by byly posuzovány jako stavba, jsou stavbou, která dle § 103 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, ale dle § 96 odst. 2 stavebního zákona při splnění podmínek § 96 stavebního zákona územní souhlas, případně dle § 79 územní rozhodnutí o umístění stavby, tzn. že pro takovou stavbu měl být vydán územní souhlas, případně měla být projednána v územním řízení o umístění stavby. Zjištěná nezákonnost převážila nad dobrou vírou stavebníka, který stavbu zástěn ohlásil.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem vyslovili v návaznosti na výzvu zaslanou podle § 51 odst. 1 s. ř. s. mlčky souhlas.

Podle § 87 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud v řízení ve věcech ochrany před nezákonným zásahem rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.

Z uvedeného plyne, že požadavek žalobkyně, aby bylo žalovanému uloženo napadený souhlas zrušit, nemůže být úspěšný, neboť k jeho zrušení již po podání žaloby došlo. Ke dni rozhodnutí soudu tudíž nezákonný zásah netrvá a v tomto rozsahu podané žalobě vyhovět nelze.

Jinak je tomu však v případě požadavku, aby soud určil, že napadený souhlas byl nezákonným zásahem. V takovém případě soud musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, a ukončení naříkaného zásahu na povinnosti soudu ve věci rozhodnout deklaratorním výrokem ničeho nemění.

V této souvislosti je zjevné, že v případě, že by bylo namístě umístění zástěn ohlašovat, bylo by vydání souhlasu se stavbou v situaci chybějícího informování souseda, proti němuž zjevně umístění zástěn směřuje, nezákonné, neboť § 104 odst. 1 věta druhá stavebního zákona jasně stanoví, že spolu s ohlášením stavebník stavebnímu úřadu doloží, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich; ti pak mohou příslušnému stavebnímu úřadu oznámit své případné námitky proti stavbě do 15 dnů ode dne, kdy byli stavebníkem informováni. Žalobkyně se však mylí, pokud argumentuje nezbytností svého souhlasu a úpravou v § 105 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Tato úprava byla zavedena až novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. s účinností od 1. 1. 2013, tj. až po vydání napadeného souhlasu.

O nezákonný zásah do práv žalobkyně v případě napadeného souhlasu půjde ovšem jen tehdy, jestliže mezi jednáním žalovaného a tvrzeným porušením právní sféry žalobkyně existuje příčinná souvislost.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) bodu 6 stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují ploty.

Z ohlášky podané osobami zúčastněnými na řízení plyne, že funkcí instalovaných zástěn bylo zabránit tomu, aby byly obtěžovány pohledem žalobkyně a aby zabránily eventuálnímu vstupu na svůj pozemek z oken budovy žalobkyně. Popsané funkce jsou shodné s funkcemi, jež plní ploty – jsou budovány na hranicích pozemku s cílem zabránit vstupu osob na pozemek zvnějšku a případně i omezovat průhled na oplocený pozemek. Ačkoliv instalované zástěny rozhodně nejsou typickým plotem, jsou svou funkční povahou plotu natolik podobné, že je namístě je podřadit právnímu režimu § 103 odst. 1 písm. d) bodu 6 stavebního zákona.

Z uvedeného tedy plyne, že na instalaci zástěn nebylo nutné ani vyžadovat vydání stavebního povolení, ani ji nebylo třeba ohlašovat. Jestliže tedy žalovaný na podanou ohlášku reagoval napadeným souhlasem, konal tak mimo svou působnost a jednal tak nezákonně. To se ostatně projevilo v tom, že následně žalovaný vydaný souhlas zrušil postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu.

Pro posouzení žaloby soudem je však podstatné to, že tímto nezákonným postupem nemohla být žalobkyně nijak zasažena na svých právech, neboť z pohledu stavebních předpisů byly osoby zúčastněné na řízení oprávněny zástěny zřídit i bez napadeného souhlasu. Proto ani poškození procesních práv žalobkyně při vydávání fakticky irelevantního souhlasu nemohlo mít dopad do její právní sféry, neboť k nadměrnému zastínění místností v její budově nedošlo v důsledku napadeného souhlasu. V důsledku toho je tedy žaloba nedůvodná i v této části. Soud ji proto jako celek podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl v řízení plně úspěšný a přísluší mu tak právo na náhradu nákladů řízení. Protože mu však žádné náklady nevznikly, soud rozhodl tak, že žádný z účastníků právo nemá právo na náhradu nákladů řízení. Osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nesvědčí, neboť jim v řízení nebyla uložena žádná povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. května 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Léblová